Իսկ մարդը՝

— Կի՛ն, մտիկ ըրե… անիծեա՛լ կին… կորաւ գնաց, իմ գլուխս բան մը պիտի բերէ, գոնէ կ'ուզէի ապսպրել, որ զիս սաստիկ չի կապեն այդ անհաւատները… բայց այդ յիսուն ոսկին, անշահ գումար մը չէ. տեսնենք, աստուծով յաջող ելք ունենայի՛նք:

Այս միջոցիս կինը սատանայի արագութեամբ վազեց, պահապաններուն երկուքը հեռացուց պատճառանոք, իջաւ ծովեզր ճիշտ նոյն վայրկենին, երբ մէկին տեղ երկու նաւակ կը մերձենային եւ շփոթեցաւ տեսնելով թէ կին չկար, բայց երբ տեսաւ թէ միայն անմօրուս պատանի մը ցատկեց ցամաք եւ փայլուն ձայնով «կա՛ց, ես եմ, մի վախեր» ըսաւ, սիրտ առաւ. Հեղինէ ինքն էր, որ կնոջ մօտենալով հարցուց.

— Ինչպէ՞ս, մարդդ համոզուեցաւ՞:

— Շատ դժուարութիւն կը ցցնէ:

— Եթէ դու զինք չես կարող համոզել, նայէ ինչչափ զինեալ մարդկանց բազմութիւն կայ այստեղ, բանտեալը կ'ազատի եւ դու քու շահդ կը կորսնցնես:

— Դու այդ հոգ մի՛ ընէր, դու իմ քովս կաց, ես ինչ որ ըսեմ այն հրամայէ, ա՛ռ հետդ տասը քսան մարդ միայն, այդ նաեւ շատ է: Ան ատեն ծովեզրին մօտենալով Հեղինէ՝

— Իշխան, խնդրեմ մօտ եկ. եւ քանի մը խօսք ըսելով՝ ահա զինեալ մարդիկ դուրս թափեցան նաւերեն:

Կինը եւ իշխանուհին առջեւեն կ'երթային խօսելով, եւ երբ հասան բանտին նախասենեակը ուր բանտապանը միայն նստած էր եւ քանի մը պահապան դռան առջ շուարած մնացեր կը նայէին, Հեղինէ դարձեալ քանի մը խօսք ըսաւ Խոսրովու, եւ նա մտնելով